

ПРОТОКОЛ

№ 1892

гр. Варна, 22.11.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, XI СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Николай Св. Стоянов

при участието на секретаря Нина Ив. Иванова
Сложи за разглеждане докладваното от Николай Св. Стоянов Гражданско дело № 20213100100206 по описа за 2021 година.
На именното повикване в 10:30 часа се явиха:

Ищецът **„КОНСОРЦИУМ РЕМИ ГРУП“ АД**, чрез синдик З. З. Х., редовно призован, не се явява представител.

Ответникът **Г. Д. Х.**, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Л. П., редовно упълномощен и приет от съда от днес.

СЪДЪТ докладва постъпила молба с вх. № 26855/16.11.2022 г. от З. Х. – синдик на **„КОНСОРЦИУМ РЕМИ ГРУП“ АД** в частта, с която не възразява по разглеждане на делото в негово отсъствие.

ПО ХОДА НА ДЕЛОТО

АДВ. П.: Да се даде ход на делото.

СЪДЪТ намира, че не са налице процесуални пречки по хода на делото, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

СЪДЪТ, на осн. чл.143 ГПК, пристъпва към изясняване на фактическата страна на спора и дава възможност на ищеца, ако желае, да поясни и допълни фактическите си твърдения, посочени в исковата молба, както и да изрази становище във връзка с възраженията на ответната страна, както и възможност на ответника да заяви нови твърдения, които не е могъл да посочи с отговора на исковата молба.

СЪДЪТ докладва постъпила молба с **вх. № 26855/16.11.2022 г.** от **З. Х.** – синдик на „**КОНСОРЦИУМ РЕМИ ГРУП**“ АД, в частта с която представителят на дружеството поддържа исковата молба, респективно оспорва отговора на исковата молба.

Прави се изявление, че не приема както процесуалните, така и извън процесуалните възражения за прихващане и развива правни съображения.

Връчва се от съда препис от молбата на процесуалния представител на ответника.

АДВ. П.: Оспорва исковата молба.

Поддържам депозирания отговор.

Поддържам направените доказателствени искания.

Поддържам направените възражения за прихващане в условията на евентуалност.

СЪДЪТ докладва постъпила молба с **вх. № 21550/19.09.2022 г.** от ответницата, чрез пълномощника й адв. П., в която е мотивирано искане по чл. 253 от ГПК за пълно или частично ревизиране на произнасянето на съда относно на неприетите възражения за прихващане, като се представят и писмени доказателства в тази насока.

АДВ. П.: Поддържам депозираната молба.

СЪДЪТ поддържа изцяло съображенията си от закрито заседание и във връзка с подадената и докладвана молба, а именно:

По аргумент от чл.298, ал.4 ГПК правото по чл.103-104 ЗЗД може да бъде упражнено чрез иск или чрез възражение. По арг. от чл.133 ГПК то следва да бъде надлежно и редовно формулирано в срока за отговор, като в случаите на следващ иск за разликата, след уважен частичен иск, следва възраженията да са били заявени още в срока за отговор по първия иск, ако са били възникнали тогава, с оглед на принципа на концентрационното начало по действащия ГПК. По арг. от чл.211, ал.1 от ГПК насрещното вземане на ответника следва да подлежи на разглеждане по същия производствен ред и да е подсъдно на същия съд, а по аргумент от чл.211, ал.2 от ГПК не трябва да затруднява или забавя разглеждането на главния иск.

В настоящия случай се разглежда облигационен иск за разликата над пръсъдената по гр. дело №1608/2019г. на ВОС част от вземането на ищеца, до пълния му претендиран размер. Същевременно всички вземания на ответника, с които в сегашния процес прави възражения за прихващане, са били настъпили (по твърдения) към получаване на исковата молба по гр. д. №1608 за 2019г. на ВОС (07.02.2020г.) и така по принцип е можело да бъдат релевирани в срока по чл.131-133 ГПК по първото дело. Пропускането на тази възможност за защита не може да се санира чрез възражение за първи път в настоящия нов процес относно горницата, за която (по размер) няма СПН, но по фактите, от които произтича – има, съобразно и с ТР на ВКС по въпроса.

Нещо повече – към подаване на исковата молба по настоящото дело е налице обявително за ищеца по делото решение на съда по несъстоятелността с откриване на производството, назначаване на временен синдик и насрочване на дата на събрание на кредиторите. Производството е висящо и досега. На осн. чл.637, ал.6 от ТЗ след откриването на производство по несъстоятелност е недопустимо образуването на нови съдебни или арбитражни производства по имуществени граждански или търговски дела срещу длъжника, а съгласно ал.1 с откриване на производството по несъстоятелност се спират всички съдебни и арбитражни производства по имуществени граждански и търговски дела срещу длъжника, с изключение на трудовите спорове. Само дотук следва ясно да се изведе, че по иск, воден от длъжника в несъстоятелност, но за попълване на масата на несъстоятелността, възражение за прихващане с различно вземане на ответника – кредитор, не може да се разгледа “ad hoc” от иския съд. Това е така, защото след обявителното решение в ТЗ са предвидени императивни и специални срокове и процедури по предявяване на вземанията на кредиторите срещу длъжника в несъстоятелност, които се предявяват пред специален орган и в които често участват или могат да участват и трети лица (например други от кредиторите). Например съгласно чл.685, ал.1 от ТЗ кредиторите предявяват писмено своите вземания пред съда по несъстоятелността, и то в срок до един месец от вписване в ТР на решението за откриване на производството. След това се изготвят начални, а после допълнителни списъци, на приетите и неприетите вземания; за последните следва да се водят специални установителни иски по чл.694 от ТЗ, само пред съда по несъстоятелността; а съобразно ТР на ВКС всички непредявени пред съда по несъстоятелността, в рамките на сроковете по ТЗ вземания, не могат да се разглеждат след това пред общия исков съд. От тези общи правила очевидно следва волята на законодателя, вземания срещу длъжника в несъстоятелност, да се предявяват и разглеждат по специални ред, срокове, процедура и компетентен съд – различен от общия исков. Което само по себе си е напълно достатъчно основание предявените в случая възражения за прихващане да не бъдат приети за съвместно разглеждане по делото.

Нещо повече – част от вземанията на ответника, заявени за прихващане (третата група) са изрично установени с влезли в сила съдебни актове и отделно са изрично включени от синдика в списъка на приетите такива, одобрен и от съда по несъстоятелността, което категорично изключва те да са годен предмет на разглеждане на по настоящото дело.

Само за пълнота – относно другата част от възраженията се сочи, че „с настоящия отговор отправихме към синдика на осн. чл.645, ал.1 от ТЗ“. Тази разпоредба, в изречение второ от нея, дава възможност на кредитор, чието вземане станало изискуемо по време на производството по несъстоятелност, да извърши прихващане със свое задължение към несъстоятелния длъжник. По принцип прихващането не е типичен способ, който се ползва при попълване масата на несъстоятелността, тъй като резултата от прихващането ще има за последица удовлетворяване на вземането на кредитора, но и невключване на имуществените права с които се компенсира в масата на несъстоятелността, и затова прихващането може да стане само при наличието на определени условия. Съгласно чл.685, ал.1 от ТЗ кредиторите предявяват писмено своите вземания пред съда по несъстоятелността в срок до един месец от вписване в ТР на решението за откриване на производството по несъстоятелност. Въпросното предявяване на вземането има важно значение

за определяне структурата на дълга на несъстоятелния длъжник, и това е така, защото от определянето на размера на вземанията на кредиторите спрямо несъстоятелния търговец зависят възможностите за оздравяване на предприятието, или пък самото удовлетворяване на кредиторите при осребряване на имуществото от масата на несъстоятелност, ако не се стигне до оздравяване, от предявените вземания се определя и състава на събранието на кредиторите. И тъй като се посочи по-горе, че вземанията на ответника към ищеца са възникнали още в по-ранен във времето момент (по твърдения), ако не са били предявени своевременно, биха били недопустими за разглеждане; ако биха били надлежно предявени по реда на ТЗ, преценката относно тях е на синдика или на съда по несъстоятелността.

В обобщение – с настоящите възражения за прихващане срещу ищеца, който е и длъжник в производство по несъстоятелност, на практика се цели да се заобиколят специалните ред, условия, срокове, предпоставки и компетентен решаващ орган, предвидени в ТЗ. Поради което и настоящият граждански съд не следва да се произнася по тях, тоест не следва да ги приема за общото им разглеждане в настоящия спор. Кое не подлежи на обжалване, с оглед на възможността за реализиране на правата по друг предвиден в закона ред – или общият исков по ГПК (по принцип) или специалните по ТЗ (в случая).

Съдът поддържа изцяло тези съображения и обобщено намира, че редът за удовлетворяване на кредитори от длъжник, който е в производство по несъстоятелност, е специален за осребряване и събиране на имуществото му, развива се пред специален орган и съд, пред тях по особени правила се водят и процедури и искове за оспорване или не на вземанията и съответно всички вземания са функция на производството по правилата на ТЗ.

Воден от горното

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата на ответницата за ревизиране на произнасянето на съда по възраженията за прихващане, направени с отговора на исковата молба.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

АДВ. П.: Ще направя отново искане съдът да ревизира на основание чл. 253 от ГПК своето определение, като ще се позовавам на това, което съм изложил вече, но ще добавя аргумент извлечен от депозираната молба на синдика, която беше докладвана в днешно с.з. В тази молба синдикът представя уведомление, включително и негово становище във връзка направено от нас волеизявление за прихващане. Тези документи са факт след депозиране на исковата молба, но преди всичко са факт след приключване на предходното производство за частичния иск. В случая практически имаме ново обстоятелство по смисъла на нашето законодателство, което ни дава основание да доказваме и да бъде разгледано по същество, а именно възражението ни за прихващане. Преценката на другите съдилища не е

меродавно за настоящия състав, но ние вече водим подобно производство, по което съдът е приел подобно наше възражение за допустимо. Възражението ни за прихващане досежно договора за цесия е допустимо и следва да бъде разгледано в настоящото производство. Такава е и практиката на ВАпС и ВКС. Това изцяло го правя във връзка с представените писмени доказателства от синдика. Те безспорно установяват, че това е новонастъпило обстоятелство след приключване на предходното производство. Не целя прихващане с вземане, което е към първия кредитор – Р. Д. Х., аз целя прихващане между ответницата и ищеца. Предходното производство е иницириано от Р. Д. Х.. Настоящото производство е иницириано от „КОНСОРЦИУМ РЕМИ ГРУП“ АД. Тук няма и субективна идентичност между ищите. Не виждам правно основание ответницата да бъде ограничена чрез подобно възражение за прихващане да защити своя интерес. Така е прието в трайната съдебната практика, тоест, че настоящото възражение за прихващане не следва да се приема като този иск, който е забранен съгласно ТЗ. Настоящото възражение за прихващане е средство за защита срещу вече предявено исково производство по повод попълване масата на несъстоятелност срещу доверителката ми. В настоящото производство трябва да се съобрази качеството на моята доверителка като ответница, а не като ищца. Моля да ревизирате Вашето определение съгласно докладваните в днешно с.з. доказателства, които безспорно установяват, че обстоятелството е ново.

СЪДЪТ счита, че не е необходимо да се произнася многократно по едно и също процесуално искане. Съдът е изложил подробни мотиви, които отново поддържа и към които отново препраща.

За пълнота във връзка с допълнителното възражение, заявено в днешно о.с.з. – съдът не счита че са налице нови обстоятелства относно възникването на соченото вземане на ответницата, които да са релевантни. От друга страна в момента съдът не може да извърши преценка дали понастоящем ответницата е защитила правата си по своите активни вземания чрез самостоятелни искове, но ако това е вярно, то възраженията за прихващане не следва да се приемат в настоящото производство на още едно основание, защото биха били предявени вече чрез иск.

И още – липсата на пряка идентичност между двете страни в настоящото и в предходното производство няма никакво значение, защото се касае за частно правоприемство, при което правоприемниците встъпват в материално-правното качество на своите праводатели.

С оглед на горното съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ за втори път възражението на ответницата за ревизиране на произнасянето относно възражението за прихващане, направено с отговора на исковата молба и разгледано с определението по чл.140 от ГПК.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДЪТ, след изясняване на предварителните въпроси по делото и като взе предвид, че страните не могат да постигнат спогодба, на основание чл.146 от ГПК, пристъпва към **УСТЕН ДОКЛАД** на делото, съобразно мотивите на Определение № 2831/29.07.2022 г. по делото, както следва:

Производството е образувано по искове на „Консорциум реми груп“ АД, ЕИК103097870 – в открито производство по несъстоятелност по т.д. №127 за 2020г. на ВОС, със седалище гр. Варна, ул. „Доктор Железкова“ №42, вх. „Б“, ет. 1, офис № 1, представлявано от З. З. Х. – временен синдик, с правно основание чл.155, ал.2 от ЗЗД вр. чл.99 и сл. ЗЗД и чл.86 ЗЗД, за осъждане на отв. Г. Д. Х., ЕГН*****, адрес: гр. Варна, ул. „****“ №*, ет.*, ап.*, за сумата **50 402.00лв.** – разлика над присъдените по гр. д. №1608/2019г. на ВОС 30 000.00лв. до общо сочените за дължими **80 402.00лв.**, съставляващи **регресното вземане** на Р. И. Х., ЕГН***** от ответницата, като ипотекарен гарант по договор за ипотечен банков кредит между Г. Х. и „Уникредит булбанк“ АД с №TR1771094/13/13.04.2009г. за сумата 68 000евро, обезпечен с имот на Р. И. Х., продаден на публична пордан по изп. д. №1335/2015г. на ДСИ за цена от 80 402.00лв., разпределена на банката-кредитор, което вземане е придобито от ищеца чрез договор за цесия от 24.01.2020г. с цедент „Ер ди ай конструкшън“ ЕООД, като цесионерът е придобил вземането чрез друг договор за цесия пак от 24.01.2022г. с цесионер Р. И. Х.; както и сумата **3906.16лв.** – лихва за забава върху главницата от 50 402.00лв. за периода **22.04.2020г. – 25.01.2021г.**, а също и ведно със законна лихва за забава върху главница от 50 402.00лв. от датата на предявяване на иска – 26.01.2021г. до окончателното ѝ изплащане.

Обстоятелства, от които произтича претендираното право:

Ищецът твърди, че с решение от 18.09.2020г. по т. дело №127/2020г. на ВОС е открито производство по несъстоятелност срещу него, висящо и досега.

Твърди още, че между отв. Г. Д. Х. и „Уникредит булбанк“ АД бил сключен договор за кредит №TR1771094/13/13.04.2009г. и анекс №1/28.01.2011г. към него, с предмет предоставяне на кредитната сума от общо 68 000евро. За обезпечаване задълженията на кредитополучателя и по силата на договора, лицето Р. И. Х., ЕГН***** , учредило в полза на „Уникредит булбанк“ АД първа по ред договорна ипотека върху собствения му недвижим имот, представляващ апартамент №78, находящ се в гр. Варна, жк. Младост, бл.*, вх.*, ет.*, с площ от 78,40 кв.м., ведно с избено помещение №6, ведно с 7,0368% идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж. Ипотеката била учредена с НА №45, том I, рег. №1254, дело №45/2009 г. на нотариус В. Д..

Поради неизпълнение кредиторът „Уникредит булбанк“ АД се е снабдил с изпълнителен лист за вземането си и образувал изп. дело №20153110401335 при ДСИ при ВРС. С постановление за възлагане на недвижим имот от дата 01.02.2016г., влязло в законна сила на 29.02.2016г., гореописаният недвижим имот, собственост на Р. И. Х., бил изнесен на публична продан и възложен на трето лице-купувач срещу продажна цена от 80 402.00лв., внесена изцяло от купувача. С протокол от 20.04.2016г. съдебният изпълнител бил извършил разпределение на сумите, които следва

да получат взискателите от постъпилата от публичната продан сума. От общия размер на задължението на Г. Д. Х. - 171 213.82лв., взискателят „Уникредит булбанк“ АД получил сумата 76 235.28лв. С получената от проданта сума били погасени и дължимите данъци към Община Варна върху продадения имот от 356,62 лв., както и дължимите съдебни такси в размер на 3 810,10 лв.

Твърди, че съгласно чл. 174 от ЗЗД ипотека обезпечава вземането на банката на сумата, за която е извършено вписването, но ипотекарният длъжник отговаря до размера на реализираната при принудително изпълнение цена, тоест до сумата 80 402.00лв. С оглед осъществяването от съдебния изпълнител принудително изпълнение върху ипотекирания имот, собствен на Р. И. Х., той като ипотекарен длъжник, се суброгира в правата на кредитора срещу длъжника Г. Д. Х. до сумата 80 402.00лв.

Твърди още, че с първи по ред договор за цесия от 24.01.2020г. Р. И. Х. е прехвърлил вземането си от Г. Д. Х. на „Ер ди ай конструктор“ ЕООД. След което с втори по ред договор за цесия от 24.01.2020г., „Ер ди ай конструктор“ ЕООД прехвърлило на „Консорциум реми груп“ АД процесното вземане от ответницата за общо 80 402.00лв., и други.

С уведомление от 24.01.2020г. цедентът Р. И. Х. – лично за себе си, уведомил Г. Д. Х. за прехвърляне на дълга ѝ към него в полза на „Ер ди ай конструктор“ ЕООД. С последващо уведомление от 24.01.2022г. Р. И. Х., но вече като пълномощник на „Ер ди ай конструктор“ ЕООД, уведомил Г. Д. Х. за прехвърляне на дълга ѝ в полза на „Консорциум реми груп“ АД, тъй като края на уведомлението от 24.01.2020 г. било записано, че Ер ди ай конструктор“ ЕООД упълномощава Р. И. Х. да уведоми Г. Д. Х. цесията. Това уведомяване на практика било извършено с нотариална покана с рег. №1202 от 04.03.2020 г., том 1, акт №80 на н-с К. К., с която Р. И. Х., действащ лично, но и като пълномощник на Ер ди ай конструктор“ ЕООД, връчил на отв. Г. Х. следните документи: 1/ уведомление за първата цесия от Х. на „Ер ди ай конструктор“ ЕООД; 2/ уведомление за втората цесия от дружеството в полза на ищеца по делото „Консорциум реми груп“ АД. С отбелязване от 21.04.2020г., в самата нотариална покана, нотариус К. К. удостоверил връчването на поканата на адресата Г. Д. Х., на осн. чл.47 ГПК, въз основа на изтекъл на 19.04.2020г. двуседмичен срок от залепване на уведомлението и неявяване в този срок на адресат за получаване на поканата. Адресатът не е бил намерен на адреса и не се е намерило лице, което да е съгласно да получи съобщението, поради което връчителят/нотариусът е залепил уведомление по чл.47, ал.1 от ГПК на входната врата на сградата/жилището; екземпляр от уведомлението бил пуснат и в пощенската кутия. В протокол към нотариалната покана нотариус К. К. удостоверил, че лично е извършил три броя посещения на адреса на получателя: гр. Варна, ул. „***“ №*, ет.*, ап.*, както следва: на 04.03.2020г. в 17:00 часа, на 14.03.2020 г. в 10:00 часа и на 05.04.2020 г. в 11:00 часа, при които адресатът и друго лице от домашните му не се намерили, след което било залепено и уведомлението. А с оглед удостовереното връчване на 21.04.2020г., от 22.04.2020г. ответницата изпадала и в забава за задължението си към ищеца и актуален титуляр на исковото вземане.

С оглед на горното, с влязло в сила към настоящия момент Решение по гр. д. №1608/2019г. на ВОС, бил уважен частичният иск на ищеца за сумата от 30 000.00лв., частично от общо сочените за дължими 80 402.00лв. -

главница по регресното вземане на Р. Х., цедирано на два пъти на 24.01.2020г., последно в полза на „Консорциум реми груп“ АД. Предявеният по настоящото дело главен иск е за горницата до пълната главница, както и за пълната лихва за забава, считано след изтичане на нотариалната покана до предявяването на настоящия иск (в заявен размер), както и от иска до пълното изплащане.

Искът е предявен с оглед попълване на масата на несъстоятелността от синдика. Моли се за уважаването му и за съдебни разноски по делото.

Обстоятелства, от които произтичат възраженията на ответника:

В срока по чл.131 от ГПК ответницата депозира писмен отговор. С него тя не оспорва само влязлото в сила решение по гр. дело №1608/2019г. на ВОС по частичния иск на ищеца за 30 000лв. от общо 80 402лв. – главница. Релевира обаче, че то не погасявало никое от възможните възражения на ответницата по настоящото дело. Оспорва изискуемостта на вземането на Р. Х., при което и изискуемостта на вземането на ищеца. Оспорва прехвърлянето в полза на ищеца на вземането и валидността на цесиите поради:невъзможен предмет, липса на основание, привидност, противоречие със закона и заобикалането му. Оспорва факта, размера и основанията на исковото вземане. Оспорва да били надлежно съобщени цесиите на длъжника. Оспорва възмездността на цесиите.

Оспорва изискуемостта на вземането, с оглед вътрешните договорки на Р. Х. и Г. Х. за фиктивно изтегляне на кредита от нея, но за ползване от Х., който пък следвало да погасява вноските по кредита и (чрез трето лице – ищцовото дружество) да построи и въведе в експлоатация сграда в полза на ответницата; и тъй като последното не било извършено, то не възниквала изискуемостта на вземането на Х. към Х. (доводите са въведени и в производството по гр. д. №1608/2019г. на ВОС). В тази връзка се позовава на подробни фактически твърдения за тези вътрешни отношения.

Прави и възражение за изтекла погасителна давност за исковия остатък.

Прави и тири групи евентуални помежду им възражения за прихващане по чл.298, ал.2 ГПК със сумите от съответно: 51 865.52лв. – заплатен аванс за СМР, който след неизвършване на СМЕ се държи без основание; 172 356.51лв. – претърпяни загуби и 100 000лв. – пропуснати ползи от неизвършените СМР; 85 223.53лв. – сбор от мораторни лихви по фактури и разноски пред съд, които са присъдени с посочени съдебни актове и цедирани на ищцата чрез договор за цесия от 03.08.2021г. с „Факторът“ ЕООД, които съответно мотивира.

По същество моли за отхвърляне на исковете и за съдебни разноски.

Съдът, на осн. чл.146, ал.1, т.5 от ГПК, указва на ищеца, че следва да докаже: всички заявени положителни факти, на които основава твърденията си за вземане от ответника на сочените основание и размер; в т.ч. възникването на твърдяната облигационна връзка между ответника и трето лице – кредитор, по която ищецът е бил ипотекарен гарант; принудителната продан на неговия ипотekiран имот на сочената стойност, която послужила за удовлетворяването на кредитора и разноски по принудителното удовлетворяване; прехвърлянето на регресното вземане със сочените валидни цесии, последно в полза на ищеца по делото; съобщаването за цесиите на длъжника; сочената СПН за една част от исковото главно вземане; основание и размер на исковото главно вземане; изпадането в забава на ответника от

сочената дата; размера и основанията на акцесорния иск; и всички други положителни относими твърдения.

Съдът на осн. чл.146, ал.1, т.5 ГПК указва на ответника, че следва да докаже: всички заявени положителни факти, на които основава допустимите си и своевременни възражения срещу претендираните от него суми.

Съдът на осн. чл.146, ал.1, т.3 ГПК обявява за безспорно по делото : че с влязло в сила към настоящия момент Решение по гр. д. №1608/2019г. на ВОС, е уважен частичният иск на ищеца за сумата от 30 000.00лв., частично от общо сочените за дължими 80 402.00лв. – главница по регресното вземане на Р. Х., цедирано на два пъти на 24.01.2020г., последно в полза на „Консорциум реми груп“ АД.

АДВ. П.: Запознат съм с проекта за доклад.

На страница 5, абзац 1, съдът приема за безспорно по делото „цедирано на два пъти на 24.01.2020 г.“, като искам да бъде отбелязано, че оспорвам валидността на договорите за цесия. Това е важно като обстоятелство и поддържам, че оспорвам валидността на договорите за цесия. Моля да се имат предвид и всички наши възражения, които касаят действителността и изискуемостта на вземания свързани с договора за цесия.

СЪДЪТ намира, че с оглед възражението действително текстуално може да се създаде впечатление за неточност в интерпретацията, като съдът е имал предвид, че вземането е предмет на два сключени договора за цесия от тази дата. Дали те са произвели ефект във връзка с възражението на ответницата не е безспорно.

СЪДЪТ служебно констатира неточност в частта по чл. 146, ал. 1, т. 5 от ГПК относно указанията към ищеца, като на ред 5 вместо „ищецът“ следва да се чете „праводателя на ищеца“.

СЪДЪТ служебно констатира неточност в частта по чл. 146, ал. 1, т. 3 от ГПК в частта относно безспорните обстоятелства по делото, като аналогично вместо „ищеца“ следва да се чете „праводателя на ищеца“.

С оглед на горното следва да обяви за окончателен изготвения доклад по делото, с мотивираните корекции.

Воден от горното

О П Р Е Д Е Л И:

ОБЯВЯВА за окончателен изготвеният доклад по делото.

КОРИГИРА доклада само в частта по чл. 146, ал. 1, т. 5 от ГПК относно указанията към ищеца, като на ред 5 от тази част, вместо „ищецът“, да се чете: „праводателя на ищеца“.

КОРИГИРА доклада само в частта по чл. 146, ал. 1, т. 3 от ГПК, в

частта относно безспорните обстоятелства по делото, като аналогично вместо „ищеца“ да се чете: „праводателя на ищеца“.

КОРИГИРА доклада и в последната част по чл.146, ал.1, т.3 от ГПК като вместо: „цедирано на два пъти на 24.01.2020г., последно в полза на „Консорциум реми груп“ АД“, да се чете: „вземане, предмет на два договора за цесия от 24.01.2020г., последно в полза на „Консорциум реми груп“ АД, относно действителността на които са направени възражения от ответницата“.

СЪДЪТ намира, че до събиране в рамките на настоящото производство следва да бъдат допуснати процесуално допустимите и относими към предмета на делото доказателства и на основание чл.148 ГПК

О П Р Е Д Е Л И :

ПРИЕМА и ПРИЛАГА като писмени доказателства по делото документите, представени с исковата молба, а именно копие от: решение № 260240/18.09.2020 г., постановено по т.д. № 127/2020 г. по описа на ВОС; договор за банков ипотечен кредит на физическо лице № TR1771094/13/13.04.2009 г., ведно с Анекс 1 към договора за банков кредит; НА № 45, том I, рег. № 1254, дело № 45/2009 г. за учредяване на договорна ипотека, ведно със схема № 6999/01.04.2009 г.; съобщение за публична продан по изд.д. № 20153110401335 и разписка за връчено съобщение от 28.12.2015 г.; постановление за възлагане на недвижим имот от 01.02.2016 г.; протокол от 20.04.2016 г. по изп.д. №1335/2015 г.; схема № 15-62845/10.02.2016 г.; нотариално покана от 04.03.2020 г.; уведомление за извършена цесия от 24.01.2020 г.; договор за прехвърляне на вземане /цесия/ от 24.01.2020 г. – 5 броя; разписка; разпечатка от сайт за изчисляване на законна лихва – 2 броя;

ПРИЕМА и ПРИЛАГА като писмени доказателства по делото документите, представени с отговора на исковата молба, а именно копие от: НА № 44, том I, рег. № 1252, дело № 44/2009 г. за покупко-продажба на недвижим имот; предварителен договор за покупко-продажба на недвижим имот от 20.03.2009 г.; фактура от 14.04.2009 г.; експертна оценка за определяне на стойност на обект по изп.д. № 1335/2015 г. на СИС при ВРС; покана за доброволно изпълнение изх. № 54689/08.10.2015 г.; разпечатка от сайт за изчисляване на законна лихва; разпечатка от банкова сметка; изпълнителен лист № 9334; искане вх. № 12/16.11.2019 г., с приложена към него молба; удостоверение за наследници изх. № 94AX/2702/01.11.2019 г.; удостоверение за наследници изх. № 94AX/2702/01.11.2019 г.; разпечатка от имейл – 3 броя; предявяване на вземане; уведомление; договор за цесия от 03.08.2021 г.; списък на приетите от временния синдик вземания на кредиторите по т.д. № 127/2020 г. по описа на ВОС; Определение № 260118/29.01.2021 г., постановено по т.д. № 127/2020 г. по описа на ВОС.

АДВ. П.: Въпреки, че съдът отказва да ревизира своето определение, аз представям доказателства свързани с възражението за прихващане по повод договора за цесия. Моля да бъде приет анекс към договор за цесия от 03.08.2021 г., а ако не бъде прието, моля да бъде приложено към корица на делото. Това е анекса към договора за цесия, който касае срочност по повод изпълнение и прехвърляне на вземането.

СЪДЪТ, доколкото се произнесе неколkokратно относно възраженията за прихващане, намира, че документи във връзка с тях не следва да се приемат към доказателствата. Неприетото доказателство следва да бъде приложено към корица с цел яснота по произнасянето на съда и хипотетична преценка на по-горна инстанция при хипотетично обжалване на крайния съдебен акт.

Воден от годното

О П Р Е Д Е Л И:

НЕ ПРИЕМА като доказателство по делото представения анекс към договор за цесия от 03.08.2021 г.

ПРИЛАГА към корица на делото анекс към договор за цесия от 03.08.2021 г.

АДВ. П.: Нямам други доказателствени искания.

СЪДЪТ констатира, че с докладваната по-рано молба на ищеца са отправени три искания, а именно:

- При даване ход по съществото на спора да му бъде даден срок за представяне на писмени бележки;
- Да се предостави допълнителен срок за представяне на списък с извършените съдебно-деловодни разноски;
- Да му бъде изпратен незаверен препис от протокола на посочения в молбата имейл.

АДВ. П.: По две от исканията предоставям на съда.

Относно искането на ищеца за предоставяне на допълнителен срок за представяне на списък с разноски, считам, че не следва да се дава последваща такава, тъй като до приключване на съдебното дирене следва да се представят списъците с разноски, с които насрещната страна да се запознае и да изрази становище.

СЪДЪТ намира, че не следва да дава последваща възможност на ищеца за представяне на списък с разноски. Производствата по ГПК са изчерпателни

и до приключване на съдебното дирене следва да бъдат представени на съда доказателства досежно разноски, включително и списъци по чл. 80 от ГПК, с които насрещната страна да може да се запознае и да изрази становище. От друга страна съдът има служебно задължение за присъждане на разноски, ако такива са поискани и са направени от съответните страни.

С оглед на горното

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на ищеца за предоставяне на нов и допълнителен срок за представяне на списък с разноски.

СЪДЪТ намира, че са налице предпоставките за даване ход на устните състезания, поради което и на основание чл.149, ал.1 ГПК

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ

АДВ. П.: Моля да постановите решение, с което да отхвърлите иска, тъй като липсва материалноправна легитимация на ищеца да претендира въпросното вземане.

Подобни аргументи за това съм изложил в отговора на исковата молба.

Моля да ми предоставите възможност да представя писмени бележки.

СЪДЪТ, на основание чл.149, ал.2 от ГПК обявява устните състезания за приключили и че ще се произнесе с решение в законоустановения срок.

***СЪДЪТ** дава възможност на двете страни по делото да представят писмени защити в десетдневен срок от днес.*

ДА СЕ ИЗПРАТИ препис от протокола на синдика З. Х. на посочения в молбата от 16.11.2022 г. имейл.

Протоколът е изготвен в съдебно заседание, което приключи в 10:48ч.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____

Секретар: _____